

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.477 van 20 februari 2014
in de zaak A. 207.209/VII-38.701.**

In zake : 1. Nico TERRY
 2. Els FROYEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mario Deketelaere
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Meir 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Filip Vincke
kantoor houdend te 8580 Avelgem
Kasteelstraat 13
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
de NV VIJVARCO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Gilles Dewulf
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 20 september 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst West-Vlaanderen, van 16 juli 2012, houdende weigering om in te gaan op een verzoek om bestuurlijke maatregelen op

te leggen aan de NV Vijvarco, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 18 januari 2013. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mario Deketelaere, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Filip Vincke, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Gilles Dewulf, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij exploiteert een veeteeltbedrijf aan de Vierschareststraat 27 te Damme. Zij beschikt daartoe over vergunningen voor het houden van in totaal 197 zeugen en 1.380 mestvarkens, geldig tot 1 september 2011.

3.2. Op 7 januari 2010 dient zij een milieuvergunningsaanvraag in, hoofdzakelijk met het oog op de verdere uitbating van haar varkenshouderij. De aanvraag strekt er tevens toe twee mestvarkens om te ruilen voor twee beren.

3.3. Bij besluit van 8 juli 2010 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.4. Tegen de voormelde beslissing worden verscheidene administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de huidige verzoekende partijen.

3.5. In het kader van de administratieve beroepsprocedure worden een aantal adviezen verleend. Zo brengt de afdeling Milieuvergunningen een ongunstig advies uit. De Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (hierna : GMVC) adviseert voorwaardelijk gunstig.

Voorafgaand aan het advies van de GMVC hebben de verzoekende partijen een geurstudie neergelegd, waarin wordt geconcludeerd dat voor 21 omliggende woningen, waaronder deze van de verzoekende partijen, structurele geurhinder wordt verwacht. Ook de exploitant heeft een geurstudie neergelegd, met als gunstige conclusie dat, mits het nemen van de erin

voorgestelde milderende maatregelen, de geurhinder afneemt voor de omliggende woningen.

3.6. Bij schrijven van 7 januari 2011 maken de verzoekende partijen aan de verwerende partij hun opmerkingen over aangaande de door de exploitant neergelegde geurstudie.

3.7. Met een besluit van 18 april 2011 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur de ingediende beroepen gedeeltelijk gegrond en wijzigt zij de beroepen beslissing. Aan de vergunning worden de volgende bijzondere voorwaarden toegevoegd :

- "• het reeds aanwezige groenscherm wordt verder uitgebreid; voor de aanwezige berm wordt gezorgd voor de aanplant van een dubbele rij lindebomen, samen met nog een extra groenscherm;
- er wordt frequent een geurreducerend product op basis van micro-organismen op het mestoppervlak aangebracht;
- de ventilatiekokers in de mestvarkensstallen 1 en 2 worden verlengd tot een hoogte van 6 meter".

3.8. Bij arrest nr. 221.731 van 13 december 2012 vernietigt de Raad van State dit besluit. Bij arrest nr. 215.847 van 20 oktober 2011 had de Raad van State ook reeds de schorsing ervan bevolen.

Uit het annulatiearrest nr. 221.731 van 13 december 2012 blijkt dat de milieuvergunning van 18 april 2011 is vernietigd wegens een motiveringsgebrek.

3.9. Naar aanleiding van die vernietiging wint de verwerende partij opnieuw de nodige adviezen in :

- de Vlaamse Milieumaatschappij is in haar advies van 8 februari 2013 van oordeel dat zij geen advies behoort te geven;
- het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Gebieden en Projecten, adviseert in haar advies van 18 februari 2013 gunstig, verwijzend naar het advies van de

afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid van 4 oktober 2010;

- de afdeling Milieuvergunningen adviseert in haar advies van 15 februari 2013 voorwaardelijk gunstig en suggereert een zestal bijzondere vergunningsvoorwaarden;
- de GMVC adviseert in haar advies van 19 februari 2013 eveneens voorwaardelijk gunstig mits een zevental bijzondere vergunningsvoorwaarden wordt opgelegd.

3.10. Ook worden tijdens de herneming van het beslissingsproces meerdere nota's ingediend door het studie- en adviesbureau Creafarm :

- op 11 februari 2013 bezorgt Creafarm een bijkomende motivering omtrent haar geurstudie en een bespreking van de studie van Odournet;
- op 18 februari 2013 brengt Creafarm een aanvullende nota bij omtrent de aspecten geluid, transport en vliegenhinder;
- op 17 april 2013 bezorgt Creafarm een bijkomende toelichting omtrent het aspect "geluid";
- ten slotte bezorgt zij op 30 april 2013 op vraag van de GMVC ook nog een herberekening van de geur, rekening houdend met milderende maatregelen ten belope van 25 %.

3.11. Op 28 juni 2013 verleent de bevoegde minister opnieuw een vergunning.

Die laatste beslissing wordt door de verzoekende partijen ook aangevochten met een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging.

De Raad van State verwerpt bij arrest nr. 225.716 van 5 december 2013 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging wegens ontstentenis van ernstige middelen.

3.12. Intussen hadden de verzoekende partijen op 25 juni 2012 aan de overheid gevraagd om, gelet op de geuroverlast, bestuurlijke maatregelen op te leggen aan de tussenkomende partij.

3.13. Op 16 juli 2012 beslist de afdeling Milieu-inspectie op dit verzoek niet in te gaan.

3.14. De verzoekende partijen stellen administratief beroep in tegen die beslissing.

3.15. Na een voor de verzoekende partijen ongunstig advies vanwege de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer, verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur op 20 september 2012 het beroep ongegrond en bevestigt zij de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie van 16 juli 2012.

Dit is het thans bestreden besluit, waarvan de motieven als volgt luiden :

"(...)

Overwegende dat vermoedelijke overtreder op vandaag beschikt over een geldige milieuvergunning verleend bij ministerieel besluit dd. 18 april 2011; dat bij een schorsing en eventuele vernietiging van dit besluit van de Raad van State vermoedelijke overtreder opnieuw zal exploiteren onder de milieuvergunning verleend door de bestendige deputatie van de provincie West-Vlaanderen op 8 juli 2010; dat van een milieumisdrijf in hoofde van vermoedelijke overtreder in dit opzicht geen sprake is.

Overwegende dat artikel 4.1.2.1 VLAREM II voorschrijft dat de exploitant als normaal zorgvuldig persoon steeds de beste beschikbare technieken moet toepassen ter bescherming van mens en milieu, en dit zowel bij de keuze van behandelingsmethodes op het niveau van de emissies, als bij de keuze van bronbeperkende maatregelen (aangepaste productietechnieken en -methoden, grondstoffenbeheersing en dergelijke meer); dat deze verplichting eveneens geldt voor wijzigingen aan ingedeelde inrichtingen.

Overwegende dat artikel 4.1.3.2 VLAREM II voorschrijft dat de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen treft om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

Overwegende dat artikel 22 van het Milieuvergunningendecreet

voorschrijft dat de exploitant van een inrichting verplicht is de milieuvoorwaarden na te leven en dat hij, ongeacht de verleende vergunning, steeds de nodige maatregelen moet treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen.

Overwegende dat vermoedelijke overtreder naar aanleiding van het ministerieel besluit van 18 april 2011 bijkomende bijzondere voorwaarden kreeg opgelegd om de geuremissie te reduceren: verhoging van de ventilatiekokers, aanbrengen van een geur reducerend product op de dierlijke mest en aanbrengen van een groenscherm; dat uit inspecties blijkt dat deze voorwaarden door vermoedelijke overtreder worden nageleefd; dat dan ook redelijkerwijze mag worden aangenomen, zoals de bestreden beslissing ook doet, dat vermoedelijke overtreder de zorgvuldigheidsplicht noch de BBT-plicht schendt bij de exploitatie van zijn inrichting.

Overwegende dat artikel 5.9.8.1 VLAREM II bepaalt dat de ventilatie van de stallen, mechanisch of natuurlijk, zodanig moet zijn uitgevoerd dat de verontreiniging van de omgevingslucht wordt voorkomen of beperkt tot de normale burenlust; dat de woning van beroepsindieners gelegen is in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan Brugge-Oostkust; dat uit verscheidene inspecties door milieu-inspectie blijkt dat de bedrijfsvoering van vermoedelijke overtreder geen bovenmatige geurhinder genereert; dat minstens niet aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van een structurele en bovenmatige geurhinder die onaanvaardbaar is in een woongebied met landelijk karakter; dat dit ook niet blijkt uit het schorsingsarrest van de Raad van State dd. 20 oktober 2011 en het verslag van de Auditeur dd. 31 mei 2012.

Overwegende dat artikel 16.4.5 DABM stelt dat bestuurlijke maatregelen kunnen worden opgelegd na de vaststelling van een milieumisdrijf; dat artikel 16.4.18, § 2 DABM voorschrijft dat het verzoek om de oplegging van bestuurlijke maatregelen voldoende gemotiveerd moet zijn en aannemelijk moet maken dat er een milieu-inbreuk of milieumisdrijf is; dat de bestreden beslissing redelijkerwijze tot de conclusie kwam dat er geen milieumisdrijf is in hoofde van vermoedelijke overtreder".

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partijen voeren in het eerste middel de schending aan van de artikelen 4.1.2.1 en 4.1.3.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna : Vlarem II), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Met name verwijten zij de verwerende partij in het bestreden besluit te verwijzen naar de milieuvergunning van 18 april 2011 van de tussenkomende partij, niettegenstaande deze milieuvergunning door de Raad van State werd geschorst en het auditoraat inmiddels de vernietiging ervan voorstelde. Aldus wordt volgens hen het gezag van gewijsde van het bedoelde schorsingsarrest geschonden.

Voorts menen zij dat het bestreden besluit ten onrechte steunt op al te summiere en inadequate controles en vaststellingen door de afdeling Milieu-inspectie. Deze controles zouden immers vaak worden uitgevoerd bij "niet-relevante" windrichtingen of wanneer er geen wind is, niet "objectief-wetenschappelijk" geschieden en niet plaatsvinden in of rondom de woning van de verzoekende partijen, doch steeds op het openbaar domein, op ruime afstand van de in het geding zijnde stallen.

De geurhinder kan, zo stellen de verzoekende partijen, slechts worden geredieerd door bijkomende preventieve maatregelen, in het bijzonder nu de uitbating niet gebeurt volgens de Beste Beschikbare Technieken (hierna : BBT). Zij wijzen er, ter illustratie, op dat de tussenkomende partij zelfs de verplichte verhoging van de ventilatiekokers niet correct uitvoert.

De verzoekende partijen stellen ook nog dat het standpunt van de verwerende partij indruist tegen de omzendbrief LNE 2012/1 van 29 juni 2012 over "Milderende maatregelen voor geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkens- en pluimveestallen in Vlaanderen" (hierna : omzendbrief LNE 2012/1) en verwijzen ten slotte nog naar vaststellingen door de lokale politie en de milieupolitie van de zone Knokke-Damme, gedaan tussen 15 oktober 2011 en 15 november 2011.

5. De verwerende partij antwoordt vooreerst "dat alle klachten systematisch uitgaan van (de) verzoekende partij(en), daar waar geen enkele

andere buurtbewoner ooit klachten geuit heeft". Zij meent dan ook dat de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht ingaat tegen het hele administratief dossier, dat nochtans zeer relevant is in het licht van artikel 66 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid. De inhoud van 27 inspecties kan immers bezwaarlijk worden tegengesproken. In ieder geval komt zulks volgens de verwerende partij niet toe aan de Raad van State.

Daarnaast stelt de verwerende partij dat de afdeling Milieu-inspectie niet heeft kunnen vaststellen dat de exploitant geen gebruik zou maken van de BBT. De verwerende partij wijst er in dit verband ook op dat, met de schorsing van de milieuvergunning, "op vandaag weer de beslissing van de Deputatie van West-Vlaanderen van 8 juli 2010 van kracht is waarin aan het bedrijf geen enkele bijzondere voorwaarde wordt opgelegd m.b.t. het nemen van maatregelen ter beperking van geur". Overigens bestaat er, zo meent de verwerende partij, in haar hoofde geen verplichting om bestuurlijke maatregelen op te leggen, doch beschikt zij dienaangaande over een opportuniteitsbevoegdheid. De omzendbrief LNE 2012/1 heeft volgens haar geen betrekking op milieuhandhaving en is te dezen dus niet aan de orde.

De verwerende partij betoogt voorts dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de aangevoerde schending van het gezag van gewijsde van het bedoelde schorsingsarrest, nu een vernietiging op basis van dit middelonderdeel hoe dan ook niet zou impliceren dat er een milieu-inbreuk of milieumisdrijf zou bestaan en bijgevolg niet kan leiden tot een heroverweging van de bestuurlijke maatregel. Bovendien zou nergens in het arrest worden gesteld "dat er structurele bovenmatige geurhinder zou zijn die in een woongebied met landschappelijk karakter onaanvaardbaar zou zijn". Dit arrest stelt, volgens de verwerende partij, immers louter een motiveringsgebrek vast, dat er met name in bestaat dat de overheid niet met de vereiste waarborgen van deskundigheid heeft kunnen besluiten dat er geen overmatige hinder zou zijn. Dit betekent volgens de verwerende partij evenwel niet dat er "de facto" wel overmatige hinder bestaat.

Bovendien wijst zij erop dat er inmiddels geurreducerende maatregelen zijn genomen.

De verwerende partij rondt af met de opmerking dat zij "wordt geconfronteerd met uitermate tegenstrijdige standpunten : enerzijds klachten van een buurtbewoner en een schorsingsarrest dat vermeldt dat er hinder is, anderzijds geen enkele concrete vaststelling op het terrein".

6. De tussenkomende partij wijst erop dat slechts bij één van de 21 uitgevoerde controles mogelijke geurhinder, in vlagen, werd vastgesteld en dat diverse van deze controles plaatsvonden bij wind vanuit zuid-zuidoostelijke richting. Bovendien wijst zij erop dat inmiddels alle bijzondere exploitatievoorwaarden werden uitgevoerd die werden opgelegd bij ministerieel besluit van 18 april 2011 en dat hierna nooit meer geurhinder werd vastgesteld. Zo werd er een bijkomend groenscherm aangeplant, werden micro-organismen op het mestoppervlak uitgestrooid en werden de ventilatiekokers opgetrokken tot een hoogte van zes meter. Zij herinnert er hierbij overigens aan dat de verzoekende partijen in agrarisch gebied wonen en dus een hogere tolerantie aan de dag moeten leggen. Zij meent dat op grond van een correcte interpretatie van de stukken van het dossier werd besloten dat er geen sprake is van overmatige geurhinder die het opleggen van bestuurlijke maatregelen zou rechtvaardigen.

Volgens de tussenkomende partij kan het bestaan van overmatige geurhinder evenmin worden afgeleid uit het bedoelde schorsings- en vernietigingsarrest, noch uit het auditoraatsverslag ten gronde. In deze stukken wordt immers louter een juridisch motiveringsgebrek in hoofde van de verwerende partij vastgesteld. Bovendien meent de tussenkomende partij, na de vernietiging van de milieuvergunning van 18 april 2011, te kunnen terugvallen op de milieuvergunning zoals verleend door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen op 8 juli 2010.

Zij stelt voorts dat haar inrichting zorgvuldig en conform de BBT wordt geëxploiteerd. Zij wijst andermaal op de uitgevoerde bijzondere exploitatievoorwaarden en op de geurstudie die werd neergelegd doorheen de milieuvergunningsprocedure. De verzoekende partijen tonen volgens haar nergens aan dat de bijzondere voorwaarden niet conform de BBT zouden zijn.

Ten slotte is ook de tussenkomende partij van mening dat de omzendbrief LNE 2012/1 geen toepassing vindt in het kader van de bestuurlijke handhaving.

7. De verzoekende partijen repliceren dat de verwerende partij, ondanks de inhoud van de bedoelde arresten van de Raad van State, op geen enkele manier objectief heeft getoetst of de door haar opgelegde bijzondere voorwaarden voldoende zijn om er voor te zorgen dat de geurhinder de grenzen van het aanvaardbare niet zal overschrijden.

8. In haar laatste memorie benadrukt de tussenkomende partij nog dat de overwegingen die aanleiding hebben gegeven tot de schorsing en nietigverklaring van haar milieuvergunning van 18 april 2011, niet automatisch aanleiding geven tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen, aangezien beide procedures duidelijk te onderscheiden zijn. Ook beklemtoont zij dat dergelijke maatregelen slechts kunnen worden opgelegd wanneer in een proces-verbaal opgesteld door een daartoe bevoegde milieuopsporingsambtenaar ondubbelzinnig een milieumisdrijf wordt vastgesteld, hetgeen te dezen niet het geval is, ondanks tien bijkomende controles die hebben plaatsgevonden na voormelde schorsing van de milieuvergunning. Zij stelt dat, gelet op die controles, het bestaan van een milieumisdrijf niet kan worden aangenomen op grond van beweerde tegenstrijdige studies die dateren van meer dan twee jaar geleden en die het huidige geurklimaat niet in kaart brengen. Door op grond van het gezag van gewijsde van het bedoelde schorsingsarrest te suggereren dat de verwerende partij verplicht zou zijn om bestuurlijke maatregelen op te leggen, meent zij dat de Raad van State het bestaan

van geurhinder zou vaststellen en aldus zijn marginale toetsingsbevoegdheid zou overschrijden.

Aanvullend merkt de tussenkomenende partij nog op dat de GMVC na de voormelde vernietiging van de milieuvergunning een nieuw en gunstig advies heeft verstrekt, waarbij de door de verzoekende partijen aangevoerde geurstudie in de adviesvorming werd betrokken en waarbij is gebleken dat die studie onvolledig en uiterst onnauwkeurig werd opgemaakt. De tussenkomenende partij stelt dat thans het geurklimaat in de onmiddellijke omgeving van de inrichting aldus op objectieve wijze in kaart is gebracht en dat hierbij is gebleken dat geen sprake is van overmatige geurhinder.

9. De verwerende partij laat in haar laatste memorie nog gelden dat in zijn arresten tot schorsing en vernietiging van de milieuvergunning van 18 april 2011 de Raad van State op geen enkel ogenblik heeft geoordeeld dat er sprake is van een milieumisdrijf. Het is immers niet omdat "in abstracto" wordt geoordeeld dat er reële en ernstige hinder bestaat dat zonder meer sprake zou zijn van een milieumisdrijf, nu op geen enkel tijdstip concrete geurhinder werd vastgesteld. Volgens de verwerende partij komt het na voormelde arresten geenszins aan haar toe om aan te tonen dat er geen sprake zou zijn van een milieumisdrijf, aangezien een misdrijf nooit wordt vermoed.

Voorts legt de verwerende partij een recent stuk voor van de afdeling Milieu-inspectie, waarin deze stelt te hebben gepoogd de geurimpact objectief in kaart te brengen, intussen reeds door 34 inspecties, zonder dat evenwel geurhinder werd vastgesteld.

10. De verzoekende partijen benadrukken in hun laatste memorie dat naar aanleiding van controles tussen 15 oktober en 15 november 2011 de lokale politie en de milieupolitie van de zone Knokke-Damme verscheidene processen-verbaal hebben opgesteld, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van "inbreuken" op de milieuwetgeving en volgens hen bijgevolg van

milieumisdrijven wegens overmatige geurhinder aan de woning van de verzoekende partijen.

Beoordeling

11. De verzoekende partijen hebben een belang bij het middel waarin zij aanvoeren dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij haar beslissing neemt, zou voorbijgaan aan arrest nr. 215.847 van 20 oktober 2011 waarbij de Raad van State voormeld ministerieel besluit van 18 april 2011 schorst in zijn tenuitvoerlegging.

Luidens artikel 16.4.2 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid kan de bestuurlijke handhaving "de vorm aannemen van bestuurlijke maatregelen of van bestuurlijke geldboeten".

Artikel 16.1.2, 2°, van hetzelfde decreet definieert een milieumisdrijf als "een gedraging, in strijd met een voorschrift dat wordt gehandhaafd met toepassing van deze titel, die strafrechtelijk kan worden bestraft overeenkomstig de bepalingen van deze titel". Onder de voorschriften die met de bedoelde titel XVI worden gehandhaafd, vallen, blijkens artikel 16.1.1, eerste lid, 13°, onder meer het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en zijn "uitvoeringsbesluiten", zoals bijvoorbeeld Vlarem II.

Artikel 16.6.1, § 1, eerste lid, van het voornoemd decreet bevat een algemene strafbaarstelling luidens dewelke "elke opzettelijke of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid gepleegde schending van de door deze titel gehandhaafde regelgeving (...) strafbaar (is) met een gevangenisstraf van een maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen".

Uit de bovenstaande bepalingen vloeit voort dat de niet-nakoming van artikel 4.1.3.2 van Vlarem II een milieumisdrijf uitmaakt.

Krachtens deze bepaling dient de exploitant, onverminderd artikel 4.1.2.1 van Vlarem II, als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen te treffen om de buurt niet te hinderen door onder meer geur.

Het bestreden besluit vermag niet te verwijzen naar de bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd bij ministerieel besluit van 18 april 2011 zonder hierbij het gezag van gewijsde te schenden van het arrest van de Raad van State nr. 215.847 van 20 oktober 2011 dat dit besluit schorst in zijn tenuitvoerlegging.

Een verwijzing naar de op het terrein uitgevoerde milieu-inspecties kan evenmin, omdat de Raad van State met betrekking tot het ernstig nadeel in voornoemd arrest stelt "dat de door de verzoekende partijen beweerde hinder niet alleen reël is maar ook voldoende ernstig".

De loutere vermelding dat "de bestreden beslissing redelijkerwijze tot de conclusie kwam dat er geen milieumisdrijf is in hoofde van vermoedelijke overtreder" kan aldus niet volstaan.

Uit wat voorafgaat wordt afgeleid dat in het bestreden besluit geen afdoende motieven voorliggen ter staving van de visie dat er geen milieumisdrijf is in hoofde van de tussenkomenende partij.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 20 september 2012 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de afdeling Milieu-inspectie, buitendienst West-Vlaanderen, van 16 juli 2012, houdende weigering om in te gaan op een verzoek om bestuurlijke maatregelen op te leggen aan de NV Vijvarco, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin